

Leto 8 Štev 1. PRILOGA ZA MLADINO. 1939. jan. 8.

JEZUŠEK, PROSIM TE NA NAJSVETEJŠO TVOJO
I TVOJE MAMIKE MLADOST, POSVETI NAŠO
MLADINO.

Sveta mora biti naša mladina. Sveta je samo te, če nema na duši smrtnoga greha.

Najlepši kinč, ki ga nosi na duši mladina, je nedužnost. Ta nedužnost je samo edna. Bog je nema več za dušo, kak samo edno. Če se ta *nedužnost zgubi*, se nikdar več nazaj ne more dobiti. Lejko se duša očisti od vsakoga, ešče največšega greha, a nedužnosti zgubljene nemore nazaj dobiti nikdar. Ki je zgubo po grehi svoje devištvo, je za vsikdar zgubo. Deviški več biti ne more, samo pokornik. Ki je svojo devištvo po grehi zgubila, devica več ne more biti nikdar, samo pokornica. Te največji kinč mladine, nedužnost naj ob-

čuva Jezušek na dušaj dečkov i deklic, je naša ponizna prošnja. Najčistejša je bila mladost Marijina, zato je mogla postati mati neskončno čiste večne lelije, Boga. To čistost, to nedužnost da obdržite, dečki i dekcle, vas zročimo to leto v obrambo mladenke Marije i mladenca Jezušeka i jiva prosimo, naj odvrneta od vas vse nevarnosti, štere vama protijo, da vama vzemejo največši kinč: nedužnost.

Vsaki mesec prikažemo edno takšo nevarnost, ka boš se je znala, draga mladina, ogoti.

NE PIJ.

Draga mladina! V dozdašnjih snopičaj tvojega glasila, „Marijikinoga Ogračka“, smo pokazali, kak neskončno škodi tvojoj duši, tvojemi zdravji, tvojoj vrednosti, tvojem poštenjej, tvojemi življenji alkohol. Z genjenim srcem si čtela mladina, ka največim betegam, največšim nesrečam, najranejšoj smrti i največšim hūdobijam je krivec alkohol. Zato si se odločila draga mladina, da ga boš sovražila, da se ga boš ogibala. I tak je prav. Ostanj pri svojem sklepi i ne daj se premotiti od slabih navad. Lūdje so lehkomiselni, hūdobni do samih sebe. Če njim što žaono reč pove, idejo na sodnijo i ga tožijo. Zamūdijo delo, zapravljajo penez, pogūblajo svojo dušo po srdaj, samo zavolo edne „žaone“ reči, štera pa mogoče deloma tūdi na mesti bila, ar so si karanje zaslužili. I z tem človekom, ki njim je samo „žaono“ reč povedao, se več niti v guč ne vzemejo, se ga ogiblejo, se njemi ne poklonijo, se njemi ne odklonijo na pozdrav, niti k spovedi ne hodijo leta dugo, samo zato, naj se njim ne bi trbelo samo zmiriti. I gledajte to samo zavolo edne „žaone“ reči.

Nesteto več kvara njim pa včini alkohol, kak žaona reč, vendar se ga ne ogiblejo. Iščejo ga pri vsakoj priliki. Pijejo čemer v alkoholi i vsu nesrečo za sebe i svoj odvetek, gda se poslavljajo i gda se znova znajdejo. Pijejo ga, če so dosta jeli, ka njim jelo ne bi škodilo, pijejo ga, če so lačni, da si glad vtišajo. Pijejo ga, gda je zebe, naj se ogrejajo, i pijejo ga, gda njim je vroče, naj se razshladijo. Pijejo ga, gda ne morejo spati, da bi zaspali i pijejo ga proti dremoti i snenosti, da bi mogli gor biti. Pijejo ga v žalosti, da bi to pozabili i pijejo ga v radosti, da bi si to povekšali. Pijejo ga na krstittkaj, na gostūvanjaj, na trobinaj, krminaj, pri odaji, pri kúpili . . . Pijejo ga, svojega največšega sovražnika, ki njim jemle zdravje, poštenje, življenje, ki je napelavle na svaje, bitje, vmore, ki je spravla na kodiško palico . . . pijejo ga . . .

Moj sinek i moja hčerka, viva pa ne delajta tak! Bodita trezniva kak cvetoči ščipek, na šterom se rosa nebeska blišči. Ta rosa je Marijin nasmeh nad treznim dečkom i treznov deklov.

ROŽE MARIJINOGA OGRAČEKA SO SKRIV- NOSTI SV. ČISLA, ALI ROŽNOGA VENCA. NABERIMO SI TE ROŽICE.

Rasla sem kak roža v Jeriki. (Sir. 24, 18.) Te reči sv. Dūha tolmači sv. Cerkev na Bl. D. Marijo. Rože v Jeriki so zaslovele po svoji lepoti i svojem slakdom dišeci. Nišče pa ne meo i nema med lūdmī tak lepe dūše, kak Bl. D. Marija i niedna dūša ne vlekla i ne vleče za sebov naše dūše z svojov milobov kak Marijina dūša. Ona je zaistino najlepša roža z Jerike. Pri Jeriki je Jezuš ozdravo slepca. Ozdravo ga je na njegovo prošnjo. Gda je kričao za njim: Jezuš sin Davidov, smiluj se mi, so ga mimoidoči karali: tiho bodi. On je pa ešče bole kričao: smiluj se mi. Jezuš ga pita, ka želeš? Odgovori: Gospod, da vidim; i spregledno je.

Pri roži z Jerike spreglednimo tūdi mi. Spreglednimo i opazimo, ovarajmo lepoto rož Marijinoga ogračeka, lepoto svetoga rožnoga venca. Da boš ga, draga mladina, znala v odraščenoj dobi i v starosti, v dnevaj skušnjav i bridkih preskušenj prav moliti i po njem pomoč dobiti od lūbe nebeske Mamike, vas bomo to leto pelali v te krasen ograček i vam pokazali lepoto sv. čisla, da te je vsikdar z veseljom obračali med vašimi prstmi i šepetali njene skrivnosti na vaših vūstaj.

Pripovedavle se od kralvske hčeri Krimhilde, da je svoj čas mela najlepši ograček rož poleg Wormsa na Nemškom. Nišče drugi pa ne smeo dobiti rožo z toga ogračeka, samo tisti, ki je v tekmi premagao njene oprode, čuvare rožnoga ogračeka.

Te zmagovalc ne samo, ka si je smeo trgati rože v kraličinoj ogračeki, nego sama Krimhilda je potrgala rože, je splela v venec i ž njim venčala zmagovalca. Pa Krimhildine rože so povejnole. Njenoga ogračeka nega več. A mesto njega pa ma Bog svoj ograček, šteroga rože nikdar ne povejnejo. I te ograček je Boža Mati s svojim svetim čislom, je pobožnost svetoga Rožnoga venca.

Kralica svetoga Rožnoga venca, prosi za nas, da bomo vredni po molitvi sv. Rožnoga venca, da nas ti venčaš v nebeskom kralstvu.

MATI PIŠE SINU DUHOVNIKU.

(R. J.)

Predragi moj sin!

Nekoč si nam pripovedoval o tisti ženici, ki se je v cerkvi med pridigo jokala. Drugi dan so jo g. župnik vprašali, kaj jo je tako ganilo. „O, gospod, veste, ko ste rekli Mezopotamija, se nisem mogla več vzdržati. Globoko sem bila ginjena.“

Pa še o drugi ženici si nam rekel, da je vrnivša se iz cerkve doma venomer hvalila pridigo, rekoč: Krasna, krasna pridigal Domači, zelo radovedni, jo vprašajo, naj pove, o čem so pridig-

gali: „Ne vem nič drugega, kakor le to, da je bila res krasna pridiga“.

Vidiš sinko, kakor tema ženicama, tako se godi, mislim jaz, večini nam priprostim ljudem na deželi. Z veseljem poslušamo besedo božjo, toda koristi imamo malo. Srce nam ogrejejo, včasih do solz ganejo, a razum in spomin dobita prav malo. Bi rad vedel zakaj? Zato, ker je veliko takih reči, ki jih mi dobro ne poznamo in zato ne razumemo. O, kako rada bi razumela vse v vsaki pridigi! Blagrujem bolj izobražene v verskih rečeh. Žal, da jih tako malo!

Rekel si nam tudi to, da je Don Bosko večkrat svojo pridigo prečital najprej svoji materi. Česar dobra mati Marjeta ni razumela, je Don Bosko spremenil. Ne rečem, da bi ti moral delati isto. Ne smeš mi pa zameriti, če sem eno tvojih pridig natančno prečitala in si podčrtala točke, katerih sploh ne razumem ali pa samo napol. Je to tista tvoja lepa pridiga: *Dar svete vere*.

Prosim te, odgovori mi na označena vprašanja in sicer pismeno.

Tvoja hvaležna mati.

Takole misli moja dobra mati. Utegne imeti prav. Na vsak način pa njeni upravičeni želji z veseljem ustrežem in sicer v Marijinem Listu. Koristilo bo tudi vsem tistim, ki ga bodo čitali. Saj vemo, da vlada neverjetno velika nevednost v verskih rečeh. Mnogi jih ne poznajo, ker jih nikoli niso marali, drugi pa so pozabili kar so se bili v šoli naučili. Za vse pa velja: *Ker je ljudstvo nevedno, zato nima vere*.

Zato je treba temeljitega pouka v verskih rečeh tudi našemu ljudstvu. Ne pravim, da ga ljudstvo ne dobiva v cerkvi. Pa le prehitro se izgubi, kar človek sliši, in koliko jih noče več poslušati božje besede. Časi, ko je zadostovalo krščanstvo *iz navade*, so minuli. Tudi vidimo, kako malo zaleže samo *versko čustvovanje*. Potrebna nam je vedno večja verska izobrazba, potrebna nam je jasnost v mišljenju in krepka volja za delo v katoliškem smislu. Krščanskega človeka more neprestano dvigati ponosna zavest, da je v posesti polne resnice. Dvomov ne sme biti!

Bolj ko se potrudimo za temeljitost v verskih zadevah, bolj bomo spoznali božjo lepoto, veličino, božjo popolnost, bolj bo tudi srce hrepenelo po Bogu.

V vsem je 28 verskih vprašanj in odgovorov nanje. Niso v kaki urejeni zvezi med seboj. Kakor jih je moja dobra mati našla v pridigi in zabeležila, tako se vrstijo. Da bo pa čitatelj videl tudi omenjeno pridigo, jo tukaj dobesedno prinašamo in sicer v treh delih.

PRVI DEL PRIDIGE.

„Po tridesetletnem tihem življenju v nazareški samoti se je naš Zveličar javno pokazal pred svetom kot učitelj in čudodelnik.

Svojo nadzemsko moč je prvič razodel pri svatbi v Kani. Kakor vse v njegovem življenju, tako je pomenljiva tudi ta okolnost. Gospod je hotel počastiti zakonsko zvezo, ki jo je pozneje povzdignil celo do dostojanstva svestva; dalje je hotel s svojo navzočnostjo opozoriti človeštvo tudi na neko drugo zvezo, ki je brez primere vzvišenejša in svetejša od zakonske. To je zveza med Bogom in človeškimi dušami. Že v stari zavezi govori nebeški ljubitelj človeške duše po preroku Jeremiju: „Z večno ljubeznijo te ljubim, zato te iz usmiljenja k sebi vlečem.“ Isto primero je rabil tudi naš Gospod v priliki o deseterih devicah, ki so čakale ženina. Oni ženin je učlovečeni Bog, Jezus Kristus sam. Kako čudovito se Bog ponižuje do nas!

S čim se začne in sklene sveta zveza človeške duše z Bogom? „Po Kristusovi veri“ — piše neki učenik razlagatelj svetega pisma — Cornelius a Lapide „postanejo duše neveste božje in Kristusove.“ Kako dragocen zaklad je naša sveta vera, ker nas približuje k Bogu samemu!

Spodobi se in še več, dolžnost nam je, da smo Bogu hvaležni za svetlost svete vere, ker s tem nam je dal to, kar je za zveličanje neobhodno potrebno, in to dal brez našega zasluženja, iz same nesebične ljubezni.“

*

V tem prvem delu je za mojo mater 10 nejasnih točk.

1. *Koliko let je živel Jezus na zemlji?* — Jezus je živel 33 let in to večinoma v Nazaretu skupaj z Marijo in Jožefom. To družino imenujemo „Sveta družina“. Po tridesetletnem tihem življenju v nazareški samoti se je javno pokazal pred svetom kot učitelj in čudodelnik. Kmalu si zbere učence. S temi hodi tri leta po Galileji, Samariji in Judeji in uči ter dela čudeže. Čez tri leta umrje na križu.

2. *Kako je svojo moč pokazal v Kani?* — „Tretji dan je bila svadba v Kani galilejski, in Jezusova mati je bila tam. Povabljen je bil pa tudi Jezus in njegovi učenci na ženitnino. In ko je pošlo vino, reče Jezusova mati njemu: Vina nimajo. In Jezus ji reče: Žena, kaj je meni in tebi to? Moja ura še ni prišla. Njegova mati reče služabnikom: Karkoli vam reče, storite! Bilo je pa tam šest kamenitih vrčev, postavljenih po šegi judovskega očiščevanja, ki so držali po dve ali tri mere. Jezus jim reče: napolnite vrče z vodo! In so jih napolnili do vrha. In Jezus jim reče: Zajmite sedaj in nesite starejšino! In so nesli. Ko je pa starejšina okusil v *vino spremenjeno vodo* in ni vedel, odkod da je, — služabniki pa, ki so zajemali vodo, so vedeli — pokliče starejšina ženina in mu reče: Vsak človek da najprej dobro vino, in ko se napijejo, tedaj slabšega; ti pa si prihranil dobro vino dosedaj. Ta začetek čudežev je storil Jezus v Kani galilejski in je razodel svoje veličastvo; in njegovi učenci so vanj verovali.“ (Jan. 2, 1—11).

NAŠ KITAJSKI MISIJONAR, G. KEREĆ, TEŠKO RANJEN OD ROPAROV.

NJEGOVO PISMO UREDNIKI NOVIN.
POMAGAJMO NJEMI.

J. M. J.

Tungtchvan, 21. XI. 1938.

Prečastiti gospod Klekl!

Pokorščina mi je naložila na hrbet nalogo Subdelegatus Apost. v zadevah Čaotungskega misijona in sem 15. novembra nastopil to dolgo in nevarno pot proti severnemu delu Junnana. Sam Bog ve, kake žrtve zahteva taka pot, posebno še sedaj v zimskem času, od popotnika. Dne 17. t. m. zjutraj okrog pol enajste ure sem došel s 3 nosilci in dvema spremljevalcema na visoke gore Kong Šana. Zaostal nam je zelo daleč en nosilec z mojim ročnim oltarjem in enim kufrom z knjigami. Ko smo ga čakali dobre pol ure in ga ni bilo za nami, sem poslal enega spremljevalca nazaj, da ga poišče in za nami pripela, mi pa smo šli naprej počasi v višine. Ko smo že skoraj dospeli v najvišjo strmino, so me napadli roparji, ki so me grozno pretepli, rebra spolomili in z puško ranili v malo črvo. Vsega kar sem imel pri sebi, na sebi in s seboj, so me oropali in tako napol oblečenega in napol živega pustili na cesti. Včeraj so me nosilci pod varstvom vojakov prenesli v Tungčvan na polovico poti v Čaotung. Zaenkrat radi notranjih poškodb nemoram poti nadaljevati, dokler se malo odpočijem in ozdravim. Telegrafiral sem v Čaotung: „Ventre vulnerato — ossibus fractis a latronibus semivivus perveni Tungčvan“ (Z ranjenim črvom, potretimi kostmi na pol mrtev sem dospeo v Tungčvan.) — Monsignor Čeng mi je takoj odgovoril: „Cura vulnera — confice vestes — veniunt duae moniales“ (zdravi rane, popravi obleko, prideta dve sestri.) — On mi pošilja na proti Šolske sestre z potrebnimi zdravili. Tukajšnji Metodistični pastor (angleški protestant) mi je takoj prinesel za prvo silo nekaj svoje lastne obleke in odeje, in jaz upam, da bom kmalo toliko okreval, da bom zmožen kmalo nadaljevati svojo poti proti Čaotungu. Poslužnim se tega odmora, da vam iz srca želim vesele in milosti polne Božične praznike in srečno ter blagoslovljeno novo leto. Naj vam božji Zveličar nakloni trdno zdravje in moč, da krepko še nadalje vodite Novine in Marijin List v tako lepem in jedrnatem duhu svete Cerkve, in da bi s tem mnogo-mnogo duš pripeljali do večne sreče in blaženstva. Vsem bralcom in širiteljem izražam svoje goreče želje za blagoslovljeno novo leto in vsem goreče priporočam v naklonjenost naš Kijajski misijon. Če bom mogel živ dospeti v Čaotung in če mi tam vreme kaj dovoli, vam bom obširnejše poročal. Prosim vas, ko bo naša nabiralka dospela v vaše kraje

prosit za naš junnanfuški misijon, sprejmite jo ljubeznjivo in jo obdarite koliko vam moči dovolijo. Vrš, kakor mi, dobro apostolsko delo. Vsemogočni Oče pa naj bo vsem darovalcem milostljivi in zlati plačnik, mi pa vse dobrotnike zagotavljamo naših molitev in žrtev.

Sprejmite moje iskrene želje in prisrčne pozdrave vam hvaležno vdani misijonar

Kerec Jožef, S. S.

PISMO G. MAJCEN ANDREJA, KITAJSKOGA MISIJONARA, NAMESTNIKA G. KERECA, NA UREDNIKA NOVIN.

G. KERIC SE PRIPRAVLA NA SMRT.

Institut salesien St. Jean Bosco - Yunnanfou - (Chine) 25. XI. 1988.
J. M. J.

Prečastiti gosp. urednik!

Danes sem dobil pismo od preč. g. m. Kereca. Prosi me, da vam v njegovem imenu napišem par vrstic, kajti sam je preveč zdelan in bolan. Dobil je povelje od apost. delegata za Kitajsko mgs. Zanina, da kot njegov namestnik uredi neke zadeve v Chaotungu. 15. nov. je odpotoval z nosači in dvema učencema. Težko mu je bilo pri slovesu, kajti sedaj je potovanje izredno nevarno. Poti so polne roparjev, kajti mnogo ubeglih vojakov je, ki se preživljajo z ropanjem. Najnevarnejšo pot bi morali nastopiti 17. novembra. Gora Leotopo je zelo strma in ob poti ni nobenih hiš. V Konhanu je poprosil za vojaško spremstvo, toda poveljnik, ki je menda sam ropar ali pa vsaj z ropari v zvezi, mu je dejal, da se ni treba bati, kajti vso pot je dal že dobro zastražiti. Drugo jutro (17. nov.) je sedel v nosilnico in ker je bil hud mraz in veter je potegnil na nosilnici zaveze dol, le spredaj je pustil odprto. Tako ni mogel videti kaj se za njim godi. Ob 10 $\frac{1}{2}$ predpoldan je začul krik od zadaj in predno se je zavedel, je že bilo okoli njega 7—8 razbojnikov. Tepli so ga z palicami, suvali z puškinimi kopiti in tako nečloveško z njim ravnali, da je krvavel po celem telesu. Hoteli so ga umoriti pa Marija Mati božja — hvali ji, ga je rešila. Ko je ležal ves onemogel na tleh, so mu oropali vse do golega in ga pustili tako v hudem zimskem mrazu. Imel je več dragocenih predmetov za g. škofa Cenga in pa njegove kitajske misijonarje. Tako, da je škoda precejšnja. Jaz sedaj še ne morem ugotoviti, ker ne vem, kaj je imel vse s seboj. Previdnost božja pa je hotela, da je enega učenca zelo bolela noga in tudi eden nosač je bil nekaj bolan, zato sta zaostala. Eden je nosil malo obleke in knjige, drugi pa ročni oltarček. Le to dvojce so rešili. Proti večeru so vsi prišli v Čeči, kjer ga je pater Čen mazal z kit. zdravili in mu spiral rane. Odtod je odšel v Toučvanu, to je malo Kitajsko meste-

ce, kjer zopet malo počiva. Od tu mi je tudi pisal poročilo o roparskem napadu. Pravi, da bo sedaj odšel v Chaotunga in da mu pridejo šol. sestre nasproti. V Tončvanu bo dobil vojaško spremstvo,

Jaz sem danes odšel na ministrstvo za zunanje zadeve in vložil strog protest, zahtevajoč, da se komandant v Konhanu najostreje kaznuje, da se išče napadalce in se z njimi obračuna in da se povrne škoda. Toda na kake velike uspehe ne morem računati, kajti vlada sama nima mnogo moči.

Pravkar sem dobil drugo pismo od g. Kereca. Med drugim mi piše tudi tole: Prosim te, povej vsem sobratom, da naj si vzamejo mojo zadnjo konferenco kot moj testament. Ljubiti se, boditi sveti, delajte za dobrobit Junanskega misijona, za katerega bom morda moral dati življenje na tem potovanju. Tudi misijonski križ so mi iztrgali iz prsi, imam le relikvijo sv. Janeza Bosca in v njo zaupam, da me ozdravi čudežno. Čutim velike bolečine v rebrih. Trpim velik mraz, ker sem brez obleke in (pokrivala) odej. Tu je že sneg. Dominus dedit, Dominus abstulit, fiat voluntas eius. (Bog je dao, Bog je vzel, bodi njegova sv. vola.) Odpuščam iz srca vsem roparjem in molim za nje. — Vidite g. urednik, kako svete so želje in nameni tega našega velikega misijonarja. On je pripravljen dati tudi življenje za Kristusa. Še to dostavlja: Piši Novinam in č. gosp. uredniku, da boste dobili kako pomoč in boš lahko med mojo odsotnostjo lahko vodil misij. delo po načrtani poti naprej. — V njegovem imenu Vas torej prosim za duhovno in materialno pomoč. Želim Vam in vsem bralcem Novin vesele božične praznike in srečno Novo leto 1939. Najlepša hvala tudi za Novine, ki jih prav radi vsi prebiramo. Prosim pošiljajte nam jih še.

Misijonske pozdrave in Corde Jesu (v Srci Jezušovem) vdani

Majcen Andrej,
(namestnik g. Kereca.)

Prošnja. Lepo prosim vse naročnike Mar. Lista i njihove poznanke, naj skočijo misijoni našega rojaka na pomoč. Dare pošlite na uredništvo Mar. Lista v Črensovce, Slov. Krajina i zapišite točno, da so poslani za misijon g. Kereca. — Urednik.

Kl podpira misijone,
si zida nebeske hiše.

Tri božične meše.

Prišlo je božićni večer 1871. leta. Na gradi von Venrepos (na Francuskom) so se pripravljali na sveto noč. Med tem, da je v hišnoj peči goro močen ogenj i je segrevao sobo, je gospodarica grada, že srednje starosti, čtela božićno premišlavanje. Vsa je bila potoplena v to čtenje, samo zdaj pa zdaj se je zglednola na dete i duhovnika, šteriya sta se veselo razgovarjala pri toploj peći. Dečak, petih ali šestih let, z žutimi vlasmi i z svetlimi i bistrimi očmi kak svečka na božićnom drevi, je bio njej edina tolažba, ar mož vojaški častnik, je spadno v bitki pri Sampigne. Duhovnik je bio njeni brat, povrno se je z misljona domo i zdaj je prišeo tolažit sestru. Na prošnjo maloga Henrika, tak se je dete zvalo, je mogeo pripovedavati to, ka je doživio v Afriki. Se razmi od Črncov, od živali i od ladij i. t. d. Komaj je dokončao edno, ga je mali za drugo proso, ne se je mogeo odtrgati od strica — misljonara.

Po večerji je gospa prosila brata, da bi šo spat. Znala je, ka je šće truden od vožnje i ka je obliubo meti tri božićne meše v cerkvi. Prvo mešo je šteo služiti za mrtvoga svaka, drugo za siroto, Henrika, tretjo pa za domovino šće krvavečo od telki ran . . .

Henrik bi jako rad šo k toj božoj službi. Nigdar je šće nej bio pri ponočki. Čio je samo gućati od jaslíc i pastirske pesmi. I zdaj, gda bi meo stric mešo, bi šće vse jakše bilo. Tudi mama njemi je obećala, da bo šo. Prišla pa je zima i on je mogeo rad ali nerad v posteo. Mama, da bi ga potolažila, ga je pitala: „Moj Henrik, ka želež, da naj prosim ljuboga Jezusa, da ti prinese i ka naj prosim maloga Jezusa, gda de stric mešuvao za očo?“ — Brez odgovora je ostao sin.

„Želeš sablo?“ Mati je bila generalova hći i žena častnika. Mislila, da sin bo meo isto pozvanje. — Dete je mućalo.

„Želes lepi križec, da boš ga po nedelaj noso?“

Zdaj njej je odgovoro z nej.

„Želes top, da boš strelao?“ „Ne želem si mama“. Ka pa želeš, póvej mi hitro, oblubim ti, da ti bo Jezusek vse, ka boš želo, prineso.

Zdaj je Henrik, z svojima malima roćicama prijaio mamu okoli šinjeka i njej je pošepetno:

„Mama, želem si eden kelih i mešno obleko.“

To želo je Henrik ne zdaj prvić povedao mami, ar njemi je ona že vse pripraviła pred ednim tjednom.

Vseedno se je začudila i ga pitala:

„Da, za koga boš pa meo mešo?“

„Za očo“. Pri toj reći se je mati zaskuzila. Sin je mislo kak ona. Vseedno se je znala premagati i ga z smehom pitala naprej:

„Šćeš iti za stricom?“ — Da, mama.

Potem pa moreš tudi tri meše služiti. — „Bom, mama“.

I za koga boš služio prvo? — „Za očo“.

„I drugo?“ — „Tudi za očo“. — „I tretjo?“ — „Ravnotak za očo“.

Samo za očo? Za mamu nikaj? — „Tak, mama“.

„I zakaj ravno tak?“ — „Mama ti nesmeš vmreti“.

Pri tom tak odkritosrčnom odgovori, je mati zajokala. Vzela ga je v roke, ga blagoslovila i prosila: „Moj Bog, ohrani njemi nedužnost“. Nato ga je pustila vyzgojitelici, da bi ga spat odgnala. Henrik je zaspao z sladkim vupanjem, da njemi Jezusek spuni želo.

Ka je želo, je dobo. Poleg mešne obleke i keliha so bile tudi druge stvari potrebne za mešo, med temi zvonček, z šterim je on k meši zvao svoje vernike.

Vzgojiteljica, kuharica, kočijaž, stric i mama so mogli pazljivo gledati na novo daritev. Od toga časa se je Henrik samo z cerkvenimi rečmi igrao. V šestnajstom leti ga je mati poslala v „politehniško“ šolo, štero je z najlepšim redom izdelao. Vseedno pa je on materi pravo pred začetkom šolskega leta: „Mama, jaz bi raj v rokaj meo kelih, namesto sable“.

Mati se je ne vupala proti postaviti. Vesela ga je sprevedila v semenišče. Henrik namesto častnika, je postao goreći duhovnik i si zaslužio veliko cerkveno čast. Zdaj nema več s pleha keliha i papirnatoga odivala, liki najlepšo duhovniško oblačilo i zlati kelih.

Gda opet pride božić, on po navadi služi tri meše. Prvo za očo, da bi ga Jezus v nebo vzeo, drugo še za svojo vedno krvavečo i nesrečno domovino, tretjo za mamo, da njemu jo Bog ohrani vnogo let. Zdaj zna, da se meša tudi leško služi za žive. I mati? zanjo je vsaka sinovina meša „Vesela Polnočnica“.

Vganke.

Rešitev vganak 12. snopiča od 1. 1938.

1. Ka je molitev?
2. Kak se mora moliti, če ščemo biti poslušnjeni?
3. Ka smemo prositi v molitvi?

Vse tri vganke je etak rešo Hozjan Jožef, Vel. Polana hš. 44., šolar 3 razreda:

Hvaljen Jezus! Prečastiti gospod urednik! Najlepše vas prosim, če bi šteli sprejeti moj list. Vem, da vi mate puno skrbi z vrejüvanjem naših kršćanski listov, štere tak vsi radi čtemo. Vendar pa, čeravno vas molim, vam odgovorim na vaše vganke, ki ste jih stavili v 12. štev. Marijinoga lista. 1. Ka je molitev? Molitev je pobožno povzdigavanje duha k Bogi. 2. Kak se mora moliti, če ščemo biti prislušnjeni? Če ščemo biti prislušnjeni, moramo moliti z vüpanjom, goreče, pobožno. 3. Ka smemo prositi v molitvi? V molitvi smemo prositi, da bi kršćansko živeli i se zveličali.

Na prvo dvoje pitanje si jako lepo odgovoro, Jožek, na tretje pa bi etak mogo popraviti: V molitvi smemo prositi vse, ka ne grešnoga, v prvoj vrsti pa moramo prositi i ne samo smemo, da bi kršćansko živeli i se zveličali, kak si napisao. — Pridi si po nagrado.

Nove vganke.

Približavile se Svečnica, deca hodijo spevat svećniške pesmi od hiše do hiše. Vgonite dečica,

1. Kak je prišla te navada med nas, da se spevlejo svećniške pesmi od hiše do hiše?
2. Kda je dobra, zdrava ta navada?

Pošta.

Št. Pintarić. Chieri. Prošene Novine, M. List s kalendarom pošilamo. Le molite, dober tisk je apoštol, da bo duše lovio, je potrebna molitev. Ponuđeni življenjepisi je pa bio že prle z druge strani zasiguran. Pozdravljeni vsi štirje.

Naročnikom.

Gda vam, dragi naročniki, do rok damo prvi snopić M. Lista v novom leti, pridemo že pettreseto leto k vam. Ne odtirajte nas, sprejmite nas! Z Marijinim blagoslovom prihajamo, te ga v obilnosti čüđili v življenji, na smrtno vüro pa najbolje. Zato nas sprejmite, obdržite Marijin dar, Marijin List i ga širite. Po Mariji bodite pozdravljeni i blagoslovljeni.

Črensovci, 8. januara, na godj sv. Družine, Jezusa, Marije, Jožefa.

Klek Jožef, duhovnik,
urednik M. Lista.